

Arrest

nr. 241 825 van 1 oktober 2020
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming.

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K.(...)
voornaam : M.(...)
geboortedatum : 02.12.1988
geboorteplaats : Hangu
nationaliteit : Pakistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°,

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 § 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 05/11/2015 en 30/05/2018 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 13 van het EVRM. Het luidt als volgt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden;

Zie bestreden beslissing aub.

Indien verzoekende partijen de thans bestreden beslissing niet zouden aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partijen nog een rechtsmiddel kunnen opwerpen om hun uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten hem zal uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan hebben verzoekende partijen er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel het geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: "Or, la Cour n'apreçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie." (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient siasi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is, is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in zijn vrees in Paksitan en alles binnen hun mogelijkheid zullen doen om verwerende partij hier alsnog van te overtuigen om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoekende kon geen lopende asielprocedure hebben omwille van de corona voorzorgsmaatregelen.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen. Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Afghanistan zal zijn, is verzoekende partij nog niet duidelijk. Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om uw Raad hieromtrent te vatten. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst.

Verzoekende partij meent dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt. Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijke bevel pas verzoekenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verwerende partij expliciet in zijn bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Belang:

Verzoeker meent dat hij belang heeft omdat dit bevel in strijd is met het internationaal verdragsrecht, nl. Artikel 13 EVRM. Verzoeker verzoekt uw Raad om dit bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen en nietig te verklaren.

Dat dit middel gegrond is."

2.1.2. Waar verzoeker stelt dat hij momenteel niet weet waarheen de Belgische autoriteiten hem zullen uitwijzen en op welke manier dit zal gebeuren en hij in dit verband verwijst naar het arrest van het EHRM van 2 oktober 2012, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat er in casu geen sprake is van een gedwongen uitvoering.

De bestreden beslissing is een beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt (artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet). Ze vermeldt dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft. Verzoeker betwist dit niet, en in de verzoeken om internationale bescherming die hij heeft ingediend heeft hij zich zonder uitzondering beroepen op zijn nationaliteit en zijn problemen in Pakistan. Het spreekt dus voor zich dat het huidige bevel verzoeker oplegt om terug te keren naar Pakistan.

De grieven die verzoeker ten aanzien van Pakistan heeft laten gelden, werden alle beoordeeld in de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming, en uit de bespreking van het tweede middel zal blijken dat hij thans geen elementen bijbrengt die niet reeds eerder werden beoordeeld. Verder zijn op dit ogenblik geen elementen in het dossier aanwezig die kunnen doen aannemen dat, mocht een gedwongen terugkeer in de toekomst aan de orde zijn, hij zal worden teruggeleid naar een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft, maar naar Pakistan. Hoe dan ook zal hij tegen de bestuurlijke beslissing die de gedwongen verwijdering voorafgaat een beroep kunnen indienen. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in de door hem aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker, die zelf toegeeft dat zijn situatie niet identiek is aan de omstandigheden die aan de grondslag lagen van het arrest Singh van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, toont met zijn theoretische betoog geenszins aan dat hij geen daadwerkelijk rechtsmiddel heeft tegen de thans bestreden beslissing en maakt de schending van artikel 13 van het EVRM in het licht van zijn specifieke situatie niet aannemelijk.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In het tweede middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheidsbeginsel". Het wordt als volgt geadstrueerd:

“Verweerder laat na om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker geen nieuwe asielaanvraag kan indienen wanneer het kantoor van verweerder gesloten is. Wanneer niemand op straat mag komen omwille van het coronavirus. Verzoeker meent dat de veiligheidssituatie in Pakistan zeer achteruit gegaan is. In de regio waarvan verzoeker afkomstig is, werden de inwoners op gruwelijke wijze door de taliban vermoord.

Verzoeker zal alles doen om het CGVS te overtuigen om hem internationale bescherming te geven. Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden heeft met lang verblijf en de integratie van verzoeker in België. Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom zij geen rekening gehouden heeft met het feit dat verzoeker getraumatiseerd is door kanker en de operatie waardoor hij aan geheugenverlies lijdt. Verweerder is al in het bezit van deze stukken via de procedure 9ter vv. Verweerder heeft nagelaten om een onderzoek te voeren naar de terugkeermogelijkheden voor verzoeker. Verweerder heeft nagelaten om te motiveren waarom zij in de coronatijden een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, wetend dat dit praktisch onmogelijk is. Verweerder bereikt niets met haar handeling dan verzoekers psychische integriteit in gevaar te brengen. De overheid vraagt hem in de corona tijden België te verlaten. Dat dit middel is gegrond.”

2.2.2. Wat betreft verzoekers argument dat de veiligheidssituatie in Pakistan zeer achteruit gegaan is, moet worden vastgesteld dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een beslissing van 11 maart 2020 uitspraak heeft gedaan over het derde verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend. In deze beslissing werd uitvoerig gemotiveerd over de veiligheidssituatie in de provincie van waar verzoeker afkomstig is, met name Khyber-Pakhtunkwa. Er werd vastgesteld dat hoewel er zich in deze provincie met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en evenmin dat hij persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden. Verzoeker toont met zijn vage en algemene bewering niet aan dat de situatie sedertdien is gewijzigd in negatieve zin. Derhalve toont hij niet aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing, iets meer dan een maand na de hiervoor vermelde beslissing van 11 maart 2020, zich niet kon steunen op de bevindingen in deze beslissing en een nieuw onderzoek zou hebben moeten gevoeren. Waar verzoeker overigens stelt dat hij omwille van de coronamaatregelen geen nieuw verzoek om internationale bescherming kon indienen nu het kantoor van de verwerende partij gesloten was, kan worden volstaan met de vaststelling dat het hem vrijstond om in het kader van de huidige procedure met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde nieuwe elementen betreffende de situatie in zijn land van herkomst die hij zou hebben willen aanbrengen in het kader van een nieuw, vierde verzoek om internationale bescherming. Zoals reeds gesteld blijft verzoeker op dat vlak volledig in gebreke.

Verzoeker betoogt ook dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij getraumatiseerd is door kanker en de operatie waardoor hij aan geheugenverlies lijdt, terwijl zij in het bezit is van al deze stukken via de 9ter-procedure.

De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij al bij beslissing van 6 juni 2018 had geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarnaar verzoeker verwijst ontvankelijk doch ongegrond was, omdat uit het voorgelegde medische dossier niet kon worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft. Derhalve werd wel degelijk rekening gehouden met de stukken aangaande zijn gezondheidstoestand zoals die werden voorgelegd via de 9ter-procedure in het licht van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, en hoefde de verwerende partij hierover niet bijkomend te motiveren, nu de redengeving reeds in de voormelde beslissing van 6 juni 2018 en het daarbij horende advies is terug te vinden.

Verzoeker betoogt dat niet wordt gemotiveerd waarom in coronatijden een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 74/14, §1 van de Vreemdelingenwet en heeft vastgesteld dat betrokkene verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk werd verklaard op grond van artikelen 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker al op 5 november 2015 en 30 mei 2018 internationale bescherming had gevraagd en door de meest recente beslissing is gebleken dat er geen nieuwe elementen zijn, om vervolgens vast te stellen dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt vastgesteld op zes dagen. Zelfs aangenomen dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om binnen deze termijn gevolg te geven aan het bevel omwille van de gevolgen van de pandemie op het vlak van reisrestricties, is dit onmiskenbaar een tijdelijk gegeven. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren, nu dit tijdelijke gegeven, waarvan de duur niet te voorspellen is, op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing. Ter zake moet voorts worden gewezen op artikel 74/14, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”

Verzoeker geeft niet aan hiertoe een poging te hebben ondernomen.

Verzoeker betoogt ten slotte dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met zijn lange verblijf en zijn integratie

Opdat hij enig belang zou hebben bij deze grief, moet verzoeker aantonen dat en waarom zijn verblijfsduur en vermeende integratie in de weg zouden kunnen staan van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker dit op geen enkele wijze toelicht en geen enkel stuk voorlegt dat een kijk biedt op de banden die hij met de Belgische samenleving is aangegaan en dat dus een begin van bewijs zou kunnen uitmaken van de integratie waarnaar hij verwijst. Het gegeven dat verzoeker sedert 5 november 2015 in België verblijft -met name sinds het moment waarop hij zich voor de eerste keer kenbaar maakte ten aanzien van de Belgische autoriteiten door het indienen van een verzoek om internationale bescherming- volstaat niet om aan te tonen dat hij dermate geïntegreerd zou zijn dat dit de verwerende partij er mogelijk van zou hebben weerhouden om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten te geven. In die optiek maakt verzoeker niet aannemelijk welk belang hij erbij zou hebben gehad dat de verwerende partij in de bestreden beslissing had gemotiveerd over deze elementen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat geen onderzoek werd gevoerd naar zijn terugkeermogelijkheden en niet aantoonde dat de bestreden beslissing in casu niet afdoende is gemotiveerd of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In het derde middel wordt de schending opgeworpen van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, om de volgende redenen:

“Verzoeker is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- Het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen*
- Het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- De plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met reden te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. *Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen"*

Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.

Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het vreemdelingenrecht.

Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74:18 Vw)

Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. Vooral wat betreft zijn lang verblijf en integratie.

In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

2.3.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De aanvrager van een verblijfstitel kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het middel is in die mate niet-ontvankelijk.

Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten wél gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Europese Hof van Justitie heeft herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Hieruit volgt dat niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit. Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren moet worden nagegaan aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval of de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Verzoeker betoogt dat hij voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten worden gehoord, *"vooral wat betreft zijn lang verblijf en integratie"*. De verblijfsduur van verzoeker was uiteraard reeds gekend door de verwerende partij, gelet op zijn eerste aanmelding op 5 november 2015, het moment waarop hij zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België indiende. Verder kan de Raad alleen maar herhalen dat hij geen enkel stuk voorlegt dat een begin van bewijs zou kunnen uitmaken van de integratie waarnaar hij verwijst. Het gegeven dat verzoeker reeds gedurende een zekere termijn in België verblijft, volstaat niet om aan te tonen dat hij dermate geïntegreerd zou zijn dat dit de verwerende partij er mogelijk van zou hebben weerhouden om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont derhalve niet aan dat, mocht hij gehoord zijn geweest over zijn verblijfsduur en integratie, het besluitvormingsproces mogelijk een

andere wending zou hebben genomen. Het middel kan *in casu* derhalve niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.3. Het derde middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS ,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS